

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

A vallásos és erkölcsös élet ébresztésére kiadja
a Dávid Ferenc Egylet - Alapította Dr. Boros György

Egyes szám ára 3000 Lei.
Szerkesztő: Dr. Kevács Lajos.

LVII. évfolyam 2. szám
Kolozsvár, 1947. március hó 15.

Az üres sir husvéti bizonyágtétele.

„Nincs itt, feltámadott.“ Lk. XXIV. 6.

Jézus sirjáról ma sem tudjuk pontosan, hogy hol van, de a keresztény világ, különösen husvét táján, nem lankadó érdeklődéssel fordul feléje, mert ez a sir sokban megoldotta az élet és halál problémáját.

A kora reggeli órákban kimenő asszonyok, az irások szerint, a sirt üresnek találták. Az élet angyala fényes ruhában köszöntötte őket, mondván: „Nincs itt... feltámadott.“ Ha a sziklasir örökre bezárja Jézust s az asszonyok ráhulló könnye fátyolt borít életére, elmossa áldott emlékét, ha a feledés pora befedi véres lábnyomát és töviskoronás homlokát, a husvéti hit nem születik meg soha... De az üres sir az asszonyokat arccal az élet felé fordította s lelküket egy szent megtapasztalás sugárzó öröme árasztotta el: „Nincs itt... feltámadott.“ A harmatos füvek ezt remegték, a tavaszi virágok ezt csilingelték; az ébredő madarak ezt énekelték, az élet angyala ezt ragyogtatta meg káprázó szemükben; zsoltár kélt völgyön, hegyen és a szivekben, az élet diadalmas zsoltára s ők kipirult arccal rohantak hirül vinni a világnak az üres sir husvéti bizonyágtételét.

Igy lett az üres sir bölcső, bölcsője a diadalmas élet haláltverő hitének, annak a jézusi örömmüzenetnek, hogy a nagy és örök értékek, mint a szépség, jóság, igazság s az ezekért és ezekben élő ember győz a halálon.

Husvétkor az üres sir helyén bölcsőt találunk. Új hajtást a kidőlt fa helyén. Csoda-e, ha ezt a sirt színes legendákkal fonja körül a hívő emberi képzelet, s ha szentté avatja az év-

ezredes hálás kegyelet? Csoda-e ha a kereszties korban milliók áldozzák életüket az üres sir, a szent sir visszafoglalásáért? Az örökélet, a diadalmas élet hitének bölcsőjét menti meg ezáltal az emberiség.

S ezzel a csodálatos lelki forradalommal a sirokat közelhozza az élethez. A szivbe ágyazza azokat. Szülőink sirjánál könnyharmatos szemmel, levett főveggel állunk meg, nem azért, mert csontjaik a besüppedt hantok alatt nyugosznak, hanem mert áldott életük bennünk szakadatlan megújul. Rákóczi, Kossuth és Petőfi sirjához közünk támad, mert a szabadság, amiért éltek és haltak, győtrött lelkünk mindennapi kenyere. Az üres sir boldog megnyugvásunk örök forrása, szent hitünk bizonyágtétele. De egyben elkötelező parancsa is.

Van felfogás, mely azt tartja rólunk, hogy mi sirokkal mérjük a történelmet. Ha ez igaz, akkor az üres sir fokozott mértékben emlékeztet, hogy gondoljunk azokra a lelki, szellemi óriásokra és névtelen hősökre, akik véres árkokban, sáros mezőkön, börtönök penészes celláiban, máglyák tüzében, mint szentek, rabok és mártírok a diadalmas husvéti hitért áldozták fel életüket, akik Jézussal vallották: „Én azért jöttem, hogy életetek legyen s hogy az az élet teljes legyen“.

Emlékezzünk, emlékezzünk, mert az üres sir csak ezáltal lesz égen és földön a husvéti hit örök jelképe és egyben boldog bizonyágtétele.

Dr. Simén Dániel.

Husvétii gondolatok.

Irta: Zihanyi József.

Ki tudná megmondani, hogy a fönix madár mondája mikor és hol született meg? Ki tudná megmondani, hogy mily esemény vagy eseményei elgondolás vitte be alakját már sok évezreddel ezelőtt az egyiptomi mitológia csodálatosan színes világába? Az egyiptomi monda szerint valahonnan Arábia felől érkezik ötszáz évenként a fönix madár Heliopolisba, a Nap városába és itt az egyiptomiak szent temetkezési helyén temeti el saját apját. A fönix madár mondáját átveszi a görög mitológia is, majd pedig a római írók írásaiban találkozunk vele. De itt a mondanak már új és szebb változatát alakította ki az idő. A fönix madár — a római monda szerint — ezer évenként önmagát égeti el, majd pedig újraszületik saját hamvaiból. Minél többet foglalkozunk a monda szimbolikus jelentőségével, annál inkább valószínűvé válik előttünk, milyen mély értelmet hordoz magában. Talán soha el nem muló vágyát jelenti a nemesebb törekvő emberi léleknek, mely folytonos megújulásban kívánja, óhajtja megváltani önmagát, hogy megújulva, a múlt tévelygéseitől megfisztultan, újraszületve, feltámadva, új kiindulásokkal lendüljön az örök fejlődés folyamába, melynek végcélját már évezredek óta álmódja önmagáról az ember: ez az igaz ember megteremtése, kiformalása.

A magyar honfoglalás története még alig lépte át az ezer év küszöbét és ezer éves múltunk hangoztatása még időszerű. Így tehát nekünk magyaroknak, szinte parancsolóan időszerűvé válik a fönix madár mondájának felelevenítése. A római monda fönix madara nemcsak az újjászületési vágyat hordozza magában, hanem jelentőségükben nagy és kihatásaikban soha el nem muló események kereszteszédésére is utal. Oly események találkozására, melyekből egyfelől nemzeti, másfelől általános emberi megújulás veszi kezdetét.

Minket magyarokat mindkét szempont közelről kell, hogy érintsen. Nemzeti szempontból felmerül ismét, de talán utoljára a kérdés: merünk-e a fönix madár példaként eljárni önmagunkkal szemben. Van-e erőnk és bátorságunk végre erős kézzel lépni magunkról az előítéletek, a rövidlátás béklyóit és máglyára vetni ezer éves múltunk minden romlást okozó hibáját és tévedését? El tudunk képzelni és át is tudjuk élni,

mily lelki fájdalmat jelent a szülőnek látni, mint sorvad valamilyen átkos korban és pusztul el menthetetlenül gyermeke. De bármennyire is olvassuk Széchenyi naplóját, Vörösmarty és Ady verseit, érethetjük bizonyos mértékig e három magyar látnok szörnyű szenvedését a magyar jövőért, átélni azt — igaz és gyötörő valóságában átélni és felfogni nem tudjuk. De egyet tehetünk és ezt tennünk megfelelő-bezhetetlen kötelesség. Reális való-ságot kutató, minden önmegtévesztő kísértést legyőző szemmel kell kereshnünk azokat az okokat önmagunkban, melyeket oly tisztán és világosan látott e három látnok minden következményeivel együtt, hogy bele kellett pusztulniok. Ha szörnyű az aggódo szülő lelki fájdalma, mit érezhetett e három titán, amikor lelkük mélyéig és agyuk minden parányi részecskéjében érezték és látták a magyar jövődőt? Igen, máglyára mindennel, ami hazug és csalóka önámítás, potemkinizmus; hamvadjon el múltunk minden hibája, bújja, bánata és szenvedése.

A hamvakból pedig támadjon fel az új magyar. Támadjon fel és szülessen újra, — szaporodjon számban és gyarapodjon eszben és értelemben. Szükséges ez a megkülönböztetés, mert a múlt csak mennyiségi magyart követelt, a ma a minőségi parancsolja és ez egy jelszóban határozható meg: tanulni. Igen, tanulni mindig és mindenütt. Nemcsak az iskolában, hanem az eke szarvánál ép úgy, mint a műhelyekben. Ez a jelszó kell meghatározza a mi irányunkat és ez az irány nem billenhet sem jobbra, sem balra, hanem csak nyilegyenesen vezethet előre oda, ahova be kell érkeznie előbb vagy utóbb a világ minden megmaradni és élni akaró nemzetének: az igazi, nemes értelemben felfogott kultúra mezejére. Dúlhatnak pillanatnyi harcok hiszen az erőszak és ragadozás ideje nemjárt még le.

Epen ily bizonyossággal lehet azonban állítani, hogy azt a megváltást, mely az emberiség nagy lelki találkozásában kell, hogy létrejöjjön, csak a szakadatlan tanulás eredményeként fokozódó általános műveltség teremtheti meg. Ha ezek az elgondolások vezetnek napról-napra, évről-évre több magyart, akkor a nemzeti célkitűzés az emberiség szolgálatába áll és azt iparkodik teljesíteni, amit minden em-

bernek nemcsak álmodnia, de akarnia is kell.

* * *

Nem akarom állítani, hogy amit itt elmondok, újszerű vagy eredeti. De vannak fogalmak, eszmék, melyeket őszinte vágygal addig kell ismételnünk, míg azok valóra válnak. Valahol azt olvastam, hogy az ember addig vágyott repülni, tenger alatt járni, száguldani, míg mindeme vágyai valóra váltak. Epen ezek bizonyítják, hogy az őszinte vágy magában hordja a feltétlen megvalósulás lehetőségeit. Ezért kötelességünk, hogy intenzíven vágyódjunk a jóra, a nemesre, az igazra. Tudom, hogy könnyebb szavakat leírni, mint életet és sorsot átélni és átszenvedni. Fel kell azonban ismerünk, hogy oly átmeneti időket élünk, melyek magukban hordják egy jobb jövődőt ígérését. Az események, melyek milliók szenvedését, pusztulását okozták, sokakat kételkedővé tettek; ezeknek figyelmét fel kell azonban hívunk arra a valóságra, hogy ha az emberiséget egyenként vesszük számba, napról-napra növekedni látjuk azoknak táborát, akik a jézusi tanításokban foglalt szeretet törvényét iparkodnak életükben úgy alkalmazni, hogy azok gyakorlati értékét is nyerjenek. El fog jönni az idő és talán alig áll távolabb egy századnyi messzeségben, amikor a nemzetek szégyelleni fogják azokat az okokat, melyek egymás ellen vezették őket. Sokan azt fogják mondani: de hol leszünk mi már akkor? Ezeknek azt válaszoljuk, hogy amikor Jézus, a názáreti mester tudatosan magára vállalta szörnyű szenvedéseit, nem az akkori jelenért tette, hanem a végeláthatatlan évezredek messzeségébe vesző jövődőt. Át kell, hogy hassa tehát lelkünket az örök emberi közösség iránt érzett igaz szeretet, megértés; mert csak az esetben foghatjuk fel a maguk megtermékenyítő igaz valóságában a jézusi tanításokban foglalt két hatalmas fogalmat: a megváltást és az örök feltámadást.

Ó, remélj, remélj, egy jobb hazát!
S benne az erény diadalát;
Mert különben sorsod és e föld
Isten ellen zugolódni költ.

Arany János

Imádság husvét reggelén.

Gondviselő Isten, édes jó Atyánk! Nagypéntek után ime ismét ránköszöntött husvét ünnepe. Nagypénteken csendben, magunkba szállva elmékedtünk és könnyeket hullatva imádkoztunk. Ma, husvét napján, álmok valóságának, remények teljesülésének áldott ünnepén ismét Téged keres, utána áhítzik, beléd kapaszkodik, hozzád imádkozik a kétség és remény közt viódó, hit és hitetlenség utain vergődő ember. A kétezeresztendő tragédia és megdicsőülés örök időkre szóló jelenetei ismét kirajzolódtak előttünk s mi lélekből végigéltük a szenvedés napjait a Te legnagyobb fiaddal, a názáreti Jézussal. Kezdődött virágvasárnap, melynek illatozó, tarka virágaira ráhullott aztán a nagypénteki vér, rátaposott a bosszút lihegő durva erőszak. Lelki szemünkkel láttuk, hogy a kálvária szomorú napjaiban úgy nézett ki a Jeruzsálem felé vezető országut, mint egy virágtető. Nagypéntek vigasztalan sötétséget jelentett a megriadt és tévőn a semmibe bámuló tanítványok lelkében.

Aztán harmadnap hajnalán csodálatos dolog történt. Az éjszaka néma, fojtó sötétségét eloszlatta a diadalmasan szerteáradó tavaszi nap sugar. A vérről beszennyezett, durván megtaposott virágvasárnapi virágok felemelték fejüket az országut porából. Áldott, szent bizonyossággal zendült fel a tanítványok ajkain a diadalmas husvét ének: „Feltámadott az Ur bizonynal; oh legyen hála Istennek, aki adott nekünk diadalmat a halál felett!”

Életet hirdető, életet fenntartó és megáldó Isten, édes jó Atyánk! Az első husvét ünnepi hangulata után áhítzik megpihenni, ünnepet szentelni vágyó lelkünk. Azért keresünk Téged e szent reggelen, hogy ez áldott hangulat az imádkozás áhítatában átöleljen mindnyájunkat. Csupa gond és tépelődés, csupa nagypénteki bánat és kishitőség mindennapi életünk. Lelkünk virágaira ráhullott a nagypénteki vér; a Tőled messze távolodott és Rólad megfélemezhető ember nagypénteki keresztjét farag embertársainak és önmagának is.

És mégis ünnepet óhajtunk szentelni ezen a napon, Atyánk, Istenünk, mert érezzük, sokkal inkább érezzük, mint valaha, hogy husvét hit nélkül semmit sem ér az élet. Érezzük, hogy mint a mindennapi kenyérré, olyan szükségünk van a husvét hitre, mert az a sötét éjszakában is boldog hajnalhasadást, a megaláztatásban is

lelki felemelkedést, az elindulónak és utközben elfáradónak megérkezést hirdet. A husvét hit fényénél újból és újból megbizonyosodunk arról, hogy ha mély is a sár, melybe beleragadt az ember, a lélek az értelem és hit időről-időre felvillanó világosságával és erejével feltétlenül kigázol belőle. Mert érezzük, Atyánk, Istenünk, hogy nincs olyan sok és mély sár, mely fel ne száradjon, ha a nap soká süt rá, és a legnehezebb őszi felhő is szétoszlik egyszer, ha nem hamarabb, tavasz jöttével. Husvét ünnepén megbizonyosodunk arról, hogy vannak a világon értékek, melyek semmi körülmények között el nem pusztulhatnak, mert az ember nem oltathja ki önmagában a szikrát, mely saját emberi méltóságának lényege. Jöhetnek idők, amikor ez a szikra elhalványul, de nincs hatalom, mely azt végkép kioltathatná. Ezen az ünnepen megbizonyosodunk arról, hogy ha harc árán ugyan, de mégiscsak győz a husvét lélek a nagypénteki szellem felett, győz a szeretet és béke ereje a bosszú és erőszak felett; győz, feltétlenül győz Jézus Pilátus felett. Minél inkább, minél kegyetlenebbek és minél hitetlenebbek vagyunk, annál erősebben zendítsd meg, Atyánk, Istenünk lelkünk hurjain a husvét diadalünnep szent himnuszát, hogy az a hit szárnyain hozza közel mihozzánk az igazság és béke, a jóság és szeretet végső győzelmének szent bizonyosságát.

Áldd meg Atyánk buzgó imádkozásunkat. Áldd meg ünnepünket; áldd meg életünket és világunkat. Áldd meg népünket és minden jóakaratu embert boldog husvétal. Hajolj le a szenvedőkhöz; föröld le a könnyeket, gyógyíts be minden sebet, elégítsd ki a lélekből és testben éhezőket az áldott mindennapi kenyér és a husvét lélek áldott ajándékaival. Imádkozunk minden fogolyért és betegért. Adj a szenvedőknek egészséget, a foglyoknak szabadságot és boldog hazatérést. Adj mindenkinek abból, amiben legnagyobb mértékben szűkölködik. Hallgasd meg áhítatos könyörgésünket és áldj meg mindnyájunkat egyen-egyen és összesen szent, éltető, újjáteremtő áldásoddal.

Imádandó szent nevednek tegyen dicséret, dicsőítés, hálaadás és tisztesség most és minden időben. Ámen.

Dr. Kovács Lajos.

Örségváltás kolozsvári egyházközségünkben.

Elmondta 1946. október 6-án Dr. Erdő János esperes.

Örségváltás van itt ebben az órában. A távozó ör átadja helyét egy fiatalnak. Nehéz ez a pillanat. Megértjük, ha Ürmösi Károly úr, esperes a fia szíve elszorul, ha ajkai megremegnek, ha könnyei omlanak, midőn szószerkeztől bucsuzik, ahonnan ezelőtt 37 évvel kezdett szólni. Azóta annyi változás történt népünk és egyházunk életében! Élvezte a béke áldásait, a csendes évek alkotó munkáját. De átszenvedte a két háború pusztító viharát is, mely irgalmatlanul végigseper az egész világon, kiszámíthatatlan károkat okozva emberéletben, anyagi és erkölcsi javakban.

Lelkészi pályája kezdetén két utitársat választott: az Istenben való hitet és a felebaráti szeretetet. Ezek végig kísérték egész pályáján s hiszem, hogy vele maradnak szíve utolsó dobbanásáig. Ezeknek köszönhetette, hogy élete a meghasonlás és kétségbeesés örvényét elkerülhette s részesülhetett abban a lelki harmoniában, szívbéli békeségben, melyet Jézus adott tanítványainak s ad ma is minden igaz kereszténynek.

Lelkészi működésének megítélésénél tekintetbe kell vennünk azokat a gátló körülményeket és viaszonyokat, amelyek között hivatását be kellett töltenie. Figyelembe kell vennünk, hogy egyházközségének mindig anyagi gondokkal kellett küzdenie. Mindezek ellenére Isten erőt adott, hogy a hívek áldozatkészségét munkába állítsa, prédikálja Jézus evangéliumát alkalmas és alkalmatlan időben, az ártatlan kisdedeket Jézushoz vezesse, ifjakat hitükben megerősítse, új házaspárokra Isten áldását kérje és a koporsók felett kesergők szívét az evangélium tanításával gyógyítsa. Az emberek sohasem osztályozta szegénység-gazdagság, nemzetiség és vallás szerint. Tiszta szívvel, nemes jellemet, jóindulatot keresett bennük s ha ezeket valakiben megtalálta, lett légyen az római katolikus, protestáns vagy zsidó, vagy bárki más, épen úgy megbecsülte, mint érdemes unitárius testvéreit. Békére, szeretetre törekedett mindenki iránt, Soha felekezeti vagy faji gyűlölséget nem táplált. Nem tartozott a világszerinti kevélyek és fenhéjazók táborába, hanem szelidség és alázatosság békes jámborságával, az értelem világgosságával hirdette és cselekedte

Jézus parancsolatait. Szószerkei beszédei inkább az értelemhez, mint az értelemhez szóltak; minden megnyilatkozása tartalmas, világos, mindenképp szóló volt. A gyülekezet meghatódott lélekkel tekint búcsúzó szolgájára és becsületet, Istennek tetsző munkája után életére Isten gazdag áldását kéri.

A természet örök törvénye szerint a munkások változnak, az egyik megy, a másik jön, de a munkának folytonosnak kell lennie. Az öreg szolga, az elfáradt munkás félreáll és helyét ad a fiatal friss erőnek.

Sebe Ferenc, a megválasztott vallástani lelkésznek ajkán a becsöntő beszéd elhangzott. A lélek, a szellem, a cél, mely vezetni fogja, az elhangzott szavakból ismeretes.

Midőn az új lelkészt hivatalomból kifolyólag lelkészi állásába beiktatom, szólni akarok hozzá és a gyülekezethez. Egyházközség a nevelési munka végzésére hívott el. Egyházunk a nevelési munkát ma a legfontosabb lelkészi teendőül állítja be. Miért? Korunk alapérzését semmi sem fejezi ki oly tömören, mint ez az egy szó: várakozás. A várakozásnak sok egyéni színe között ott él mindenkinek a szívében egy nagy egyetemes várakozás békésebb, szabadabb, testvéribb és igazabb világ után. „Új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyekben igazság lakozik“.

Új világot várunk, amely ezen a földön, ennek a világnak eszéközeivel valósul meg, de az isteni világrend törvényei szerint, úgy, hogy igazság lakozik benne. Az igazság, amely megújítja ezt a világot, nem az én vélt igazam és nem a te vélt igazad, nem az örök farizeusi lélek paragrafus igazsága, hanem Isten igazsága, törvénye, parancsa és atyai szeretete. Az új világ tehát ott és akkor köszönt be, amikor ez az igazság lakozást vesz a világban. Tehát nemcsak hirdetik, nemcsak hivatkoznak rá és idéznek belőle, hanem benne lakik, átjárja a világnak gondolkodásmódját, törvényeit, intézményeit, mindenkifelett pedig embereit.

Az új világ tehát csak ott lesz és akkor, amikor az igazság emberi szívekben vesz lakozást, emberi szíveket teremt újjá és az újjáteremtett emberi szívek, Isten parancsainak engedelmeskedő lelkek újjáteremtik az egész világot. Isten

igazsága nem halott valami, hanem élő, ható, teremtő erő, mely lakozást az emberi szívekben keres.

Mit jelent ez gyakorlati módon? Azt, hogy az új világ előfeltétele az új ember. Az új emberek megjelenését pedig az evangélium szerint nem elég várni, hanem nekünk, magunknak kell ilyen megújult szívű emberekké lennünk. Jézus határozott és világos parancsa nemcsak Nikodémushoz, de minden új világot váró emberhez szól: „Szükség nektek ujonnan születetnek“. Az újjászületés pedig egy új nevelési munka eredménye. Mi ma még erősebb meggyőződéssel valljuk, mint valaha, hogy a nevelés az ember és világmegváltás legdöntőbb jelentőségű eszköze s a család mellett az egyház a nevelés legelhivatottabb intézménye.

Te erre a munkára, a nevelésre vállalkoztál. Mi nem tudjuk elfogadni azoknak álláspontját, akik nem hisznek a nevelésben. De nem fogadjuk el azt a nevelési formát sem, mely nevelés alatt nem ért más, mint az embereket bizonyos életkeretekbe betörni, előre kiagyalt sablonra uniformizálni, mérnöki pontossággal kitervezett életgépbe csavarunk becsiszolni. Az ilyen nevelés eredményezhet néptársakat, s ezeket bizonyos célok szolgálatára tömegbe is foghatja, de meggyőződésünk, hogy az ilyen nevelés nem egyéb, mint külső máz, mely hamar és könnyen lekopik. Az ilyen nevelés egyoldalú és elválasztó. Ez a nevelés nem a saját fejükkal gondolkozni tudó, öntudatos embereket, hanem jelszavakkal és más alkalmas eszközökkel irányítható tömegeket nevel.

A mi nevelésünk célja csak az emberben lehet, csak az ember lehet. Másszóval, a nevelésnek, hogy a világ és ember megváltó hivatását maradéktalanul beföltthesse, politikától, társadalmi elfogultságtól, osztályérdektől mentesnek és szabadnak kell lennie.

Ez pedig lehetséges! Jézus is ezt a nevelési munkát és formát választotta megváltó munkája módszerül. Az emberben látta adva a megváltás feltételeit. Kezei között, a szavain táplálkozó, életétől elragadó emberek, a bűnösök, a vakok, a sánták szabadon szárnyaló lelkeké nőttek, mert felszabadult bennük az a sok jószág, amit az Isten az emberbe, mint lehetőséget belevetett.

Szolgálat az Úr előtt.

A lelkeszszenelés alkalmával mondotta Simó Attila lelkész.

Erre a munkára hívunk el téged. Rád bizzuk az egyházközség s népünk jövőjét: az ifjúságot! — Embereken keresztül megváltani a világot, erre a legnagyobb nevelő mutatott utat.

Ma nem tehetetlen bábokra, szélingatta nádszálakra, hencegő háriánosokra, cinikus bölcsekre és korlátolt forradalmárookra van szükség, hanem öntudatos, hívő és cselekvő emberekre és magyarokra. Ez a te munkád: unitárius gyermekeket és ifjakat teljes kibontakozáshoz segíteni. Ez szép, de nehéz hivatás. Múltunk közele: Dávid Ferenc, Brassai Sámuel s a többi; legközelebből pedig Balázs Ferenc öröksége.

Légy hűséges, lelkes és kitartó nevelője és művelője a magyar nép lelki világának. Szép mező vár előtted. Munkálkodjál szorgalmasan. Légy Jézus tiszta szellemének, az unitárius hitfelfogásnak, az egyetemes emberi szeretetnek hirdetője. Munkáld legjobb erőddel egyházközséged fejlődését, felvirágoztatását, egyházunk javát, előmenetelét. Jöjj segítségünkre nekünk a népünkért, egyházunkért, a vallásért és erkölcsiségért, az emberiség javáért folytatott munkálkodásunkban.

De hogy a munka egészen eredményes legyen, ahhoz a gyülekezet közreműködése is szükséges. Megértéssel, együttérzéssel és jóakarattal a legnagyobb akadályok is elgördíthetők, egyenlenséggel, gyűlölettel és rosszindulattal a legszebb alkotások is lerombolhatók. Nekünk pedig ma nem lehet rombolni, csak romokat eltakarítani, építeni, javítani. Nekünk minden körülmények között alkotnunk, előre mennünk, haladnunk kell. Ezt követeli tőlünk egyházunk multja, vallásunk tisztasága és hitünk igazsága.

Alljon a gyülekezet az új lelkipásztor, a nevelő mögé; jézusi szellemben lendüljön munkába együttesen minden unitárius szív és értelem, akarat és erő.

Ebben a szellemben, gondolatokkal és reménységgel iktatlak be téged a kolozsvári egyházközség vallásitanító lelkészi állásába és felhivlak a kinevezési okmányban foglalt összes jogok és kötelességek pontos és lekiismeretes gyakorlására.

Dr. Bodor András mb. kollégiumi igazgató afia kb. 10 napot a többi egyházak nevelésügyi főtanácsosával együtt Bukarestben töltött, ahol a még megoldásra váró iskolai, nyugdíj- és egyéb kérdések megnyugtató rendezése érdekében az illetékesekkel folytatott megbeszéléseken vett részt.

A hagyomány szerint, amikor Árpád, a honszerző fejedelem utolsó perceit élte, felkeresték a vezérek, hogy kikérjék utolsó tanácsát.

A fáltos a következő szavakkal fogadta a vezéreket: „a Nagy Úr két kérdésetekre még felelni tud. Kérdezettek!”

„Itt maradunk-e ezen a földön, amelyet nekünk adtál, vagy tovább menjünk?” — kérdezték a vezérek.

„Itt maradtok!” — parancsolta Árpád.

„És mi lesz a sorsunk?” — hangzott az aggodalmas kérdés a vezérek ajkáról.

„A kard” — válaszolta Árpád.

Alig vesszük észre az újidők derengésének biztató hajnalfényét: ne féljete! — mert a hit is kard, az igazság is kard, a becsület is kard, az egymást támogató testvéri szeretet is kard, a hű munka is kard, az önfeláldozó, önzetlen szolgálat is kard!... Amíg ezek a „kardok” kezünkben lesznek, amíg erős hittel, férfias becsülettel, egymást támogató testvéri szeretettel dolgozunk és önzetlen lelkesedéssel szolgálunk, addig itt maradunk, élünk és jövődöt építünk!

Napjainkban nem divatos kifejezés ez „szolgálni”. Mindenki tökéletes egyenlőséget követel, de szolgálni senki sem akar. Pedig csak a becsületes szolgálat lehet az alapja haladásunknak és jövődönknek.

Híterősítő napok Kolozsváron. A Kolozsváron tanuló unitárius középiskolás fiúk és leányok részére Egyházi Főhatóságunk a híterősítő napok tartását március 21—22—23. napjaira tűzte ki, melyek az előirt időben le is zajlottak, többszáz növendékünk buzgó részvételével. A megnyitó istentiszteletet a Főfisztelendő ur tartotta. Előadók a fiúk csoportjában Kővári Jakab brassói lelkész, Dr. Kovács Lajos teológiai dékán és Sebe Ferenc vallásoktató lelkész; a leányok csoportjában Lőrinczy László székelykereszturi vallásitanár, mb. igazgató és Izsák Vilmos vallásitanár voltak. A reggeli és esti templomi áhitatokat Lőrinczy László és Sebe Ferenc végezték. A vasárnapi záróistentiszteleten Kővári Jakab brassói lelkészünk prédikált. A Kollégium dísztermében tartott záróünnepélyen Borsai Gábor és János, Müller Ádám, Zoltán Aladár, Tirnován

Mi kicsiny csapat, akiknek vállaira igen súlyos felelősséggel nehezedik a palást, szolgálni akarunk. Szolgálni akarunk a jézusi evangéliumon alapuló, tiszta demokráciáért, népünk haladásáért, egyházunk emeléséért, magunk és gyermekeink számára egy becsületesebb, öntudatosabb, büszkébb holnapért és ezeken keresztül az Isten országáért. Szolgálni akarunk, hogy ezentul több muskátli nyílják a székely házikók ablakaiban, több és vigabb nótá fakadjon leányaink dalos ajkán, hogy nagyobb és fehérebb legyen a mai kenyér, hogy szebb, boldogabb, megelégedettebb, igazi élet viruljon ki Erdély kies bércei között.

Amikor ennek a kicsiny csapatnak a nevében hálás köszönetet mondok a főpásztori atyai áldásért és a hozzánk intézett lelkes, bízódító szavakért, őszinte lélekkel kérjük a mi egy igaz Istenünket, áldja meg a Főfisztelendő Püspök úrnak minden lépését; segítse meg, hogy magasztos terveit mind valóra válthassa sokat szenvedett Egyházunk építésére és az Isten dicsőségére.

Minket pedig, fiatal papi nemzedéket úgy segítsen, úgy irányítson, úgy szeressen és úgy áldjon meg az örökkévaló, mindenható Isten, amilyen hűek leszünk a szolgálatban, a kötelességteljesítésben!

Amen.

Emilia, Turján Magda és Dengyel Ilona szerepeltek előadással, szavallatokkal és zeneszámokkal. Az ünnepi beszédet Lőrinczy László tartotta. A Főfisztelendő ur záróbeszédében örömmel állapította meg a híterősítő napok nagy sikerét és az előadó tanárok tartalmas, hitet és élményt nyújtó előadásaiért legteljesebb elismerését nyilvánította. A híterősítő napok sikere elsősorban a két lelkiismeretes vallásitanár, Dr. Erdő János és Izsák Vilmos afiai önzetlen, lelkes és eredményes munkáját dicséri.

Erdős Mihály tordai énekvezér afia január utolsó vasárnapján megható Istentisztelet és búcsuest keretében távozott gyülekezetétől, melynek szeretetét, nagybecsülését és ragaszkodását becsületes, lelkes munkásságával teljes mértékben kiérdemelte. Élete további folyására Isten gazdag áldását kérjük.

Az utóbbi években megrendítő, gyors egymásutánban vesztette el egyházunk néhány életdelén álló, tetterős lelkészét. Nem tudjuk, hogy melyiket sirassuk, sajnáljuk jobban, mert az árvákat, özvegyeket hagyó, befejezetlen életet élő szolgatársak tragikus elmulása egyformán fáj. A fájdalomban különben sem tudunk különbséget tenni, vagy érezni. De ha Pálffy Károly elvesztése egyedülálló lenne, a maga megrendítő körülményeiben éppen olyan vigasztalan fájdalmat idézne elő, mint így. Mert lehet-e nagyobb szomorúságot előidéző haláleset, mint amikor egy 35 éves, valóban az élet közepén álló, még sok igérettel teljes s fiatal özvegyet és három kicsiny árvát magára hagyó ifjú embert kellett utolsó útjára kísérnünk.

Ezért gyenge a nyelv és erőtelen a toll arra, hogy azokat a súlyos érzéseket a maguk lelket elborító nagyságukban kifejezze, amelyeket a szülők, a hitves, a rokonok és jóbarátok nagy serege, vagy az Unitárius Egyház egyeteme átértett.

Pálffy Károly ezelőtt tíz évvel kezdte a gyülekezeti lelkészi szolgálatot Abrudbányán, ahol az egész városnak általános megbecsülése és szeretete között 1942-ig szolgálta Istenet és az embereket. Innen az ürmösi egyházközség bizalma hívta magához, hogy ebben a népes és nagymultú gyülekezetben fejthesse ki erőit és tehetségeit.

Itt érte pár évi működés után az a betegség, amelynek gyógyíthatatlan voltát talán csak a halál bekövetkezésekor ismerték fel.

Temetése hét lelkész és nagyszámu gyülekezet jelenlétében Várfalván folyt le március 19-én. A szülői háztól négy lelkész emelve koporsóját a templomba vitték, ahol imát Nagy Domokos, gyászbeszédet Árkosi Tamás esperes mondott, ki meleg baráti érzésekkel emlékezve, méltatta családi, társadalmi és lelkészi szolgálatát. A sirnál ifj. Sebe Ferenc kolozsvári vallásitanító lelkész az Egyetemes Egyház és Lelkészkör, Gombási János aranyosrákosi lelkész az aranyostordai kör és egy kiküldött az abrudbányai egyházközség nevében búcsuzott el tőle.

A temetés napján az árván maradt ürmösi gyülekezet szeretett lelképásztorát gyászistentisztelet keretében, óriási részvét mellett búcsúz-

tatta: A gyászistentiszteleten az egyházi szolgálatot Kővári Jakab brassói lelkész végezte.

Elvesztése bármennyire pótolhatatlan és fájdalmas is, Isten akaratában megnyugodva fogadjuk azt, akitől gyászoló hozzátartozóinak csendes vigasztalódást, az ő számára pedig zavartalan siri álmot és örök üdvösséget kérünk.

ifj. Sebe Ferenc.

A gyár papja.

Skóciában a második világháború alatt honosodott meg a gyári pap-ság intézménye. A sikszágon fekvő dél-angliai részektől, a sorozatosan megismétlődő német légitámadások elől a nagyipari vállalatok Skócia hegyes, erdős vidékeire helyezték át féltettebb üzemeiket. Ez a nagy gyári átcsoportosítás a munkások százezreit távolította el máról-holnapra megszokott otthonuktól s helyezte őket új, ismeretlen, nehéz körülmények közé. E nagy népvándorlással új társadalmi s erkölcsi nehézségek támadtak, melyeket az egyház nem hagyhatott figyelmen kívül. A skót presbiteriánus egyház volt az első, mely az új körülmények között a kezdeményező lépéseket tette. Legjobb papjai egymás után jelentkeztek az ilyen áthelyezett üzemekben végzendő belső, lelkészi szolgálatra. A jelentkezők arra vállalkoztak, hogy díjtalanul hetük két, három napját maguk is az üzemekben töltsék, hogy a munkások lelki szükségét ellássák. Ebéd szünetekben 15–20 perces istentiszteleteket végeztek. Gyártelepi lakásuk állandóan nyitva állott a munkások bármilyen kérésének meghallgatására. A meghallgatott kéréseket, panaszokat, tanácsokat illetékes helyekre juttatták, azokban eljártak. Esténként vitaelőadásokat, ifjúsági megbeszéléseket tartottak, családi, lakás ügyeket beszélgettek meg. Napközben felkeresték a munkásokat munkahelyeiken, hogy maguk is megismerjék munkájuk nehézségeit, problémáit. Ma a „gyár papja” egyik legrokonszenvesebb személy a nagyipari üzemek munkásai között. Jelenleg mintegy 300-an végeznek rendszeresen a különböző felekezetek papjai közül ilyen munkát s napról-napra újabb bizonyosságát adják szolgálatukkal, hogy az egyház az élet minden körülményei között megtalálja az ő hivatása útját a szolgálatban.

Kővári Jakab.

Sokrates védőbeszéde

Sokrates, a gondolkodás tudományának egyik legnagyobb mestere hetven éves korában azzal a két váddal állott athéni bírái előtt, hogy megrontja az ifjúságot és nem hisz a város isteneiben. A bíróság Sokrateset bűnösnek nyilvánította és halálra ítélte. Kr. e. 399-ben itta ki a méregpharát. Az igazság vértanuja volt, aki éppen mint Jézus, bátran meghalt tanításaiért. Védőbeszéde, halála előtti viselkedése, a méregkiivásnak magasztos jelenetei oly nagyszerűen vannak megírva nagy utódja híres dialógusaiban, akár Jézus kinszenvedése az evangéliistáknál. A védőbeszédből, mely az ítélet elhangzása után hangzott el, néhány gyönyörű mondatot közlünk:

„Talán azt hiszitek, polgárok, hogy azért ítéltettem el, mert nem tudtam olyan érvekkel előállani, melyekkel meggyőzhettek volna benneteket? Ámde egészen másként áll a dolog. Elítéltettem, de nem azért, mintha nem lennének meggyőző érveim, hanem mert nem akartam olyan dolgokat mondani, amiket szívesen meghallgattatok volna, ha ugyanis sírtam és jajgattam volna, még sok más dolgot megtettem és elmondtam volna, melyek véleményem szerint hozzám nem illenek s melyeket mások részéről már egészen megszoktatok. Az én meggyőződésem ezelőtt is az volt, hogy a veszély elkerülése végett nem szabad rosszat tenni. Sem a törvénytől, sem a háborúban, sem hozzám, sem máshoz nem illik, hogy arra törekedjék, mint lehetne mindenáron megszabadulni a haláltól. A háborúban ugyanis gyakran elkerülheti bárki is a veszedelmet, ha fegyverét eldobja s könnyörögve fordul az üldözőhöz, és még sokféle módja van annak, hogy miképpen szabadulhat meg valaki a végveszedelemben a haláltól, ha nem szégyel érte mindent feláldozni. De a halált talán nem is nehéz elkerülni, polgárok, sokkal nehezebb a gonoszságot. Ez gyorsabban fut, mint a halál. Engemet most, a lassu öreget, utolért a még lassabb halál, vádlóimat pedig, kik heves véreik és gonoszak, a még gyorsabb gonoszság.

Nektek is, bírák, igaznak kell tartanotok azt az egyet, hogy a jó emberrel semmi rossz nem történhetik sem életében, sem halálában és semmi dolgában sem hagyják el az istenek.

Még csak egyre kérlek benneteket. Fiaimom álljatok bosszút, ha

felnövekednek, polgárok s ugyanolyan mértékben okozatok nekik bánatot, mint én nektek, ha azt látjátok, hogy nagyobb gondjuk van a gazdagságra s más dolgokra, mint az erényre; korholjátok őket, ha valaminek tartják magukat, bár semmik, mint én titeket, hogy nem törődnek azzal, amivel kellene s azt hiszik, hogy valamik, pedig semmik. De itt az ideje, hogy eltávozzunk: én, hogy meghaljak, ti, hogy tovább éljtek. Hogy melyik a jobb, csak a halhatatlan istenek tudják.

HIREK

Husvét diadalmas ünnepén minden egyes hívünknek és lapunk minden barátjának békés, meglegedett, boldog ünneplést kívánunk.

A Főtisztelendő ur eskütétele. Március 12-én ünnepélyes külsőségek között tette le Dr. Kiss Elek püspök ur az állami hűségesküt Ófelsége Mihály király kezeibe. A hivatalos szertartáson résztvett Dr. Gróza Péter miniszterelnök, Rosculej kultuszminiszter és a királyi udvar főtisztviselői. Egyházi részről Csifó Nagy László egyházi titkár és Dr. Ebert Lajos ügyvéd afiai voltak jelen. Az eskütételt megelőző imádságot egyházi titkár afia magyar nyelven mondotta. A Főtisztelendő ur román nyelvű beszédet tartott, melyre Ófelsége válaszolt. A hivatalos szertartás után Ófelsége a Püspök ural angol nyelven folytatott rendkívül szívélyes hangú beszélgetést. Az eskütételt családias jellegű ebéd követte, melyen a Főtisztelendő ur két egyházi kísérelővel együtt vett részt. A miniszterelnök melegen érdeklődött egyházunk iránt és a nap emlékére a dévai Dávid Ferenc emléktábla újjáépítésére tízmillió lejt ajánlott fel. Az egyházi küldöttség a fővárosból fiz napi ott tartózkodás után a legkellemesebb benyomásokkal tért vissza Kolozsvárra.

Egyházi Képviselő Tanácsunk a Főtanácsai gyűlés időpontját május 18-ában állapította meg.

Egyházi Főhatóságunk a miniszteri rendelet figyelembevételével felekezeti iskolánkban a husvétii szünidőt március 29. és április 15. közti időben állapította meg. A tanítás ápr. 15-én, kedden veszi újra kezdetét.

Kriza János emlékünnepe Brassóban. Az irodalomtörténet

bizonyossága szerint Kriza János (1811—1875) unitárius püspök volt az első, aki évtizedes, kitartó munkájával összegyűjtötte a székely népdalait, mondásait, balladait. Gyűjteményét 1863-ban adta ki „Vadrózsák” címen. E gyűjtemény megjelenése mind irodalomtörténeti, mind népismereti szempontból felbecsülhetetlen értékű. — Brassói gyülekezetünk az egyházközség és nőszövetség rendezésében március hó 16-án templomi ünnepség keretében újította fel a népdalgyűjtő és költő emlékét. Az ünnepély az egész város magyarságát megmozgatta és óriási tömeg gyűlt össze felekezeti különbség nélkül, hogy Kriza János emlékének hódoljon. Jellemző a nagy érdeklődésre, hogy az ünnepély perselypénze 750.000 lej volt. Az ünnepélyen gyülekezeti ének után imát mondott Bálint Mihály evangélikus lelkész, bibliát olvasott és magyarázott Geréb Ádám református lelkész, „Kriza és a Vadrózsák” címen előadást tartott Szemlér Ferenc író, székely énekeket adott elő Veress Aladár kísérelővel József Domokos énekvezér és Dániel Erzszi; Kriza püspök érdemeit méltatta Szabó Sámuel kebletanácsos, játszott a „Törekvés” zenekara, „Az ördög kilenc kérése” című népmesét elmondta Szász Andrásné; Gyallay Domokos: „A püspöknek tanácsa” c. novelláját felolvasta Gál Irén, a „Vadrózsák”-ból szavaltokat adtak elő középiskolás diákok. Kővári Jakab lelkész záróbeszédében hangsúlyozta, hogy az irodalmi ünnepélyek tartása brassói templomunk nemes hagyománya és ezt a hagyományt továbbra is ápolni óhajtja az egyházközség vezetősége.

Sorozatos „gyülekezeti-nap” a kolozsvári egyházközségben. Március 23-án délután volt a kolozsvári Unitárius Egyházközség idényszáró „gyülekezeti-nap”-ja, mely céljában és megrendezésében eltért a régi divatu egyháziarsadalmi megmozdulásoktól, mint a szokásos nőszövetségi kötőkék vagy az „elit” társadalmi szalon-falálkozók. Az elnevezés magában hordta célját; gyülekezeti nap volt. — Az egyházközség a téli idényben 5 ilyen napot rendezett, magas színvonalu műsorral és a tagok bensőséges össze-melegedését, családdá alakulását szolgáló teával, melyet itt-ott ének és tánc is tarkított. A műsorban több neves kolozsvári művész mellett, énekekkel, szavalattal, előadással közreműködtek: Barabás Béláné, Dr. Mikó Lőrincné, Ménessy Erzsébet, Szentmártoni Éva és Lenke, Dr. Gyulay Zoltán, Dr. László

Gyula, Imre Lajos, Dr. Kiss Zoltán, Dr. Kovács Lajos, Létay Lajos, Péterffy István, Sebe Ferenc, Dr. Simén Dániel. A teasüteményt a különböző alkalmakra több mint 60 unitárius asszony adta vagy gyűjtötte össze. A gyülekezeti napokon, vendégeinken kívül kb. 450 unitárius család vett részt. A teasütemény tisztá jövedelme a szeretetmunka, a szegénygondozás és a napközi-otthon célját szolgálta. A megrendezés sikere, mely város szerte jó hirnevet szerzett, a kolozsvári nőszövetség buzgó tagjai és Dr. Simén Dániel teol. tanár, h. lelkész érdeme.

A kolozsvári 150 éves templom javítására az előkészületek nagy mértékben folynak. Lelkes kebletanácsosok, nőszövetségi és középiskolás munkaközösségi tagok a különböző címletű és izlésesen kiállított „tégla-jegyek” elhelyezésén buzgólkodnak. Itt-ott millió összegeket ajánlanak meg e szent célra. Homok, cement és mész beszerzése a megvalósulás felé közeledik. De számítani kell még az állvány fára és deszkára. Az árak folytonosan és fokozott ütemben emelkednek, amivel az egyházközség a legnagyobb erőfeszítés mellett sem tud teljesen megbirkózni. Hálával gondol néhány nagylelkű unitárius hívünkre, a kövendi, tordai, medgyesi, belsenszentmiklósi, küküldombói, dicsőszentmártoni, nagyajtai, medeséri, brassói, székelymuzsnai, vargyasi, korondi, felsőrákosi, iklandi, szebeni, alsójárjai, székelyudvarhelyi, toroczkószentgyörgyi, nyomáti, székelyszentmiklósi, oklandi, almási, karácsonyfalvi, kolozsi egyházközségek jószívű adakozására s fisztelettel kéri, hogy ha valakinek még szándékában van a segélynyújtás, most jöjjön az egyházközség segítségére. Közös nagy munkánkat, erőfeszítésünket csak megkoronázza a tisztá küzdelmet jutalmazó istenáldás.

Ozv. Egeni Sámuelné, sz. Wágner Mária 87 éves korában, özvegyiségének 34-ik évében elhunyt. Férje először Datkon volt unitárius kántor-tanító, majd Csókfalván ment 42 évi munkásság után nyugalomba. Azok közé a régi nevelésű asszonyok közé tartozott, kik a mély vallásosságot, egyháziasságot, fiszta családi erényeket és szüntelen munkát az élet legdrágább értékeinek tartották. Emléke legyen áldott.

Lapzártakor érkezett a szomorú távirati értesítés Nagy Sámuel borsodi fiatal lelkésztestvérünk elhunytáról. Méltatására jövő számunkban visszatérünk.

TÜZHELY MELLETT

A bűvész bosszúja.

Irta: Leacock S., fordította: Dr. Kovács Lajos.

„Most pedig, Hölgyeim és Uraim“, jelentette be harsány hangon a bűvész, „miután megmutattam Önöknek, hogy a terítő teljesen üres, hozzákezek első mutatványomhoz: Ki fogok venni a terítő alól egy tál aranyhalat. Rajta!“

A terem közönsége egyhangú elragadtatással állapította meg: „Milyen csodálatos! Vajjon hogyan csinálja?“

A Gyors Ember, aki az első sorban ült, félhangosan odaszólt szomszédainak: „A kabátja ujjából szedte ki“.

Erre a hallgatóság ragyogó arccal bólintott a Gyors Ember felé és diadalmasan ismételte: „A kabátja ujjából szedte ki“.

„Következő mutatványom“, folytatta a bűvész, a „híres hindusztán gyűrűk. Figyeljék meg jól, Hölgyeim és Uraim, hogy a gyűrűk szemelemmel láthatóan darabokra vannak törve, de egyetlen ütésre mind egybekapcsolódnak. Rajta!“

Általános álmétkodás áradt szerte a nézőtérben, míg meg nem szólalt a Gyors Ember: „Még egy sorozat gyűrűje kellett, hogy legyen a kabátja ujjában!“

Mindenki ismét bólintott és sustogta: „A gyűrűk kabátja ujjában voltak“.

A bűvész homlokán gyors egymásutánban gyülekeztek a ráncok. „Most pedig“, folytatta mind idegesebben, „bemutatom Önöknek legnagyobb mutatványomat, mely abból áll, hogy egy kalapból egész csomó tojást fogok kivenni. Kérem, sziveskedjék egy kalapot kölcsönözni. Köszönöm. Rajta!“

A bűvész kiszedett a kalapból tizenhét tojást és harmincöt másodpercig a közönség meg volt győződve, hogy a mutatvány egészen rendkívüli, csodálatos volt. De nem sokára hallatszott a Gyors Ember sustogása: „A kabátja ujjában el van rejtve egy tyúk“, amire az emberek egymásután sustogták: „Egy egész csomó tyúk van a kabátja ujjában elrejtve“.

A tojásmutatvány tönkre volt téve.

Igy ment ez az egész műsor folyamán. A Gyors Ember sustogásaiból kitudódott, hogy a bűvész kabátjának ujjában az aranyhalakon, gyűrűkön és tojásokon kívül el volt

rejtve néhány csomag kártya, egy egész kenyér, egy bababölcös, egy eleven tengeri malac, egy féldolláros és egy hintaszék.

A bűvész tekintélye rohamosan süllyedt a zéró fok alá. Nehéz helyzetében mégis összeszedte magát és így szólt: „Hölgyeim és Uraim, befejezésül bemutatom Önöknek a híres japán mutatványt, melyet a bennszülöttek nemrég találtak fel. Szabad lesz Uram“, folytatta a bűvész, a Gyors Ember felé fordulva, „szabad lesz rövid időre elkérnem az aranyóráját?“

A Gyors Ember készséggel teljesítette a kérést.

„Van-e kérem, Uram, kifogása az ellen, hogy ezt az órát behelyezzem ebbe a kis mozsárba és darabokra törjem?“ kérdezte a bűvész vérben forgó szemekkel.

A Gyors Ember mosolyogva adta beleegyezését.

A bűvész bedobta az órát a mozsárba és megragadta az asztalon levő kalapácsot. Éles ütések hangja hallatszott. „Felcsuszattam a kabátja ujjába“, sustogta a Gyors Ember.

„Most pedig, Uram“, folytatta a bűvész, „lesz szives átnyújtani a zsebkezdőjét és sziveskedjék megengedni, hogy abba lyukakat fújjak. Köszönöm. Amint látják, Hölgyeim és Uraim, csalásról szó sincs; a lyukak szabad szemmel is jól láthatók“.

A Gyors Ember arca ragyogott. Ezúttal már megragadta a dolog titokzatosságát.

„És most, Uram, engedélyt kérek Öntől arra, hogy nyulszorkalapján táncolhassak. Köszönöm“.

A bűvész néhány gyors lépést tett és utána felmutatta a kalapot, mely a felismerhetetlenségig össze volt taposva.

„Végül, Uram, nagyon szépen kérem, adja át celluloid gallérját és engedje meg, hogy azt gyertyalángnál elégessem. Köszönöm, Uram. És szabad lesz szemüvegét szintén darabokra töröm a mozsárban? Napon köszönöm“.

Ebben a pillanatban a Gyors Ember zavart arckifejezést öltött. „Ez a dolog érthetetlen számomra“, sustogta, „ez alkalommal egyáltalán nem látom a mutatványok nyitját“.

A teremben mély csend volt.

A bűvész kihuzta magát és megvető pillantást vetve a Gyors Emberre, így szólt: „Hölgyeim és Uraim, Önök mindnyájan tanúi voltak annak, hogy én ennek az úrnak a kimondott engedélyével, összetörtem óráját, elégettem gallérját, szétzúztam szemüvegét, kilyukgattam zsebkezdőjét és táncoltam a kalapján. Amennyiben ő további engedélyével megtisztel, a legnagyobb kézséggel húzok olajfésékkel télikabátjára egy néhány színes sávot, vagy kötök bogokat nadrágtartójára. Ellenkező esetben ma esti műsorunk véget ért“.

A zenekar diadalmas hangjai mellett a függöny legördült és a közönség azzal a meggyőződéssel oszlott szét, hogy mégis csak voltak a műsoron olyan mutatványok is, melyeket a bűvész nem a kabátja ujjából húzott ki.

Sepsiszentgyörgyi egyházközségünk a mintaszerűen és nagy lelkesedéssel dolgozó nőszövetség rendezésében nagyszabású bibliai tárgyú élőképes nagybőjti előadást tartott a városháza nagytermében. A nagyszerűen sikerült előadáson a bevezető beszédet Szabédi László író tartotta, majd nyolc élőkép követte, világhírű festők alkotásai nyomán. Minden egyes élőképet ének és zeneszámok, továbbá szavaltatok egészítettek ki. Ének számokkal szerepeltek: Séra Gézőné, Kiss László és Erdélyi István, Kiss Dénes énekvezér harmoniumkísérettel; hegedűn játszott Molnár Károly zenetanár, Antalffy Istvánné zenetanárnő harmoniumkísérettel; szavaltak: Szalai Kamilla, Kozma Hugó és Biró László. — A nagy sikerű előadás megrendezéséért az új elnök, Ürmösy Gyuláné vezetése alatt működő nőszövetség buzgó tagjait és az egyházközség vezetőségét elismerés illeti.

Megjelenik minden hónap 15-én.

Minden pénz Márton Sámuel pénztáros Kolozsvár, Unitárius Kollégium címre küldendő.

Kiadóhivatal: Unitárius Kollégium, Kolozsvár, Kossuth Lajos-utca 9. szám

Lengyel Albert könyvnyomdája Kolozsvár, Bolyai-utca 7. szám